

man saae i hans Udnævnelse, der fra Begyndelsen var bleven saa stærkt kritiseret, et nyt Bevis paa Max Bernhardts geniale Evne til at udvælge sine Folk og anbringe dem paa de rette Pladser.

Det havde egentlig været Pers Hensigt at blande sig mellem de rygende Herrer for at ryste Ensomhedens Tanker af sig og ved Hjælp af et Glas Whisky søge at komme i Samklang med Omgivelserne her. Men Synet af den ombejlede Pressejunker betog ham straks al Trang til Forligelse, og han vendte sig bort og søgte ind i de andre Stuer.

Der laa endnu over hans Træk ligesom en svag Afglans af noget, der hørte en lykkeligere Verden til. Men efterhaanden som han nu arbejdede sig frem gennem de overfyldte og ophedede Rum med de mange blussende Ansigter og febrilsk arbejdende Vifter, fik han igen det mørke og barske Udseende, som han havde haft ved Middagsbordet. Det stærke Skær fra Lysekronerne skar ham desuden i Øjnene. Overgangen fra Landevejens Aftenstilhed til den bølgende og brusende Selskabsvrimmel virkede i det hele fortumlende paa ham. Han havde en Fornemmelse af at være kommen ind i en stønende Kraftmaskine, der arbejdede under et unaturligt Højtryk.

Da han naaede ind til Salen, blev han staaende i Døren for at se paa Dansen. Den var bleven meget livlig paa det sidste. Ogsaa flere af de Ældre havde nu faaet Lyst til at røre Benene.

Paa eengang blev han ganske varm om Hjertet ved midt i denne Hurlumhej at faa Øje paa Jakobe, som sad derovre ved den modsatte Væg paa samme Sted, hvor han for over en Time siden havde forladt hende. Ja — tænkte han —